

Kaap Kont

Berend Jansen

Een wijf en een kip
is de pest op ieder schip.
Dat zei onze kok tussen z'n potten en pannen,
want het leven op zee is een wereld van mannen.
Maar in de avonden als we op dek zaten
waren het altijd de vrouwen waarover we praatten.

Ik maakte dit leven veertig jaar lang mee
van de ene schuit op de andere, van zee tot zee.

Vol verlangen starend naar de zon,
naar het onbekende achter de horizon.
Met storm en rot weer was er geen lach,
maar een traan,
en werd me gevraagd: wat heb je eraan?
Ik liet ze maar praten en gissen,
Had die jaren niet graag willen missen!

De lange reis, de laatste haal,
we zitten al in het Engels Kanaal.
We steigeren op Holland aan,
Naar Truus en Miep, naar Nel en Sjaan.
Het zat weer goed, hadden heel veel lol,
maar nu hebben we onze zakken vol
want vier maanden orders van die Ouwe
was zwoegen en zweten en dom doordouwe.
We lachen en zingen, zijn blij als een kind,
de rotvent van gister is heden je vrind.

Dan zien we de kustlijn,
een streep van geelgoud,
de duinen van Holland,
waar je zoveel van houdt.
"Op naar de billenwacht"
klinkt het in 't rond

'We gaan voor anker achter Kaap Kont'.